

BÍRÓ TÍMEA

Csendkirály

éhesen hívtak az utcák
szélesre tátották árokszájukat
nem ez volt az első alkalom
hogy a kint volt a bent
hogy a száműzetés lett a megérkezés
ne úgy képzeld el mint sebes zuhanást
mint repülő tárgyakat a levegőben
hanem egy dörrenő hangot ahogy
becsapódik a kapu az ordítás után
megfeszített hangszalagok lenyomott kilincs
beszorul a levegő a bordák közé
nincs más csak az előre
hátrahagyni a reszkető fákat
a gyűlölettől rázkódó udvart
nekidőlni egy idegen házfalnak
színes krétarajzoknak
egy szinte világító napnak
a halakkal teli tó felett
csendes asszimilálódás a hangyák
a repedezett betonkockák közé
érezni az egyetlen békességet
hogy a lábfejet pörköli a nyár
és napról napra barnább lesz
a test mert világgá ment
most fordították meg a bécsi szeletet
a forró zsírban a másik oldalára

nyelték a templomban a hófehér ostyát
kiszakadt a zacskó szétgurultak
a piacon az almák
valaki csak most tudott fűvet nyírni
egy kövér ember a biciklin ülve
tömte magába a burekot
a néni meg letette a járdára
a nehéz szatyrokat és zsebkendővel
törölgette az arcát
gyűlöltem a vásárnapokat
mert mindig sokan voltak az utcán
és látták hogy nem csinálok semmit
pedig végre egyenletesen vettem a levegőt
már nem a melléképület falához passzírozom
a testem hanem kint vagyok veletek
sosem ültem meggyfa alá ne higgyék
hogy lopni érkeztem
inkább a tujabokrok sötétjét kerestem
a kék bogyókkal kezeket rajzoltam
a betonra néha megsimogattam őket
néha a tenyerükbe tettem a kezem
átfutottak rajtuk a hangyák
és egy idő után meg kellett tanulnom
nem beszélni hozzájuk
mert elkezdtek ugatni a kutyák
és mehettem tovább
a csendre kellett nagyon vigyázni
némának maradni és némára suddogni
körülöttem a teret
minél több járdanégyzetet tudhattam
magam mögött annál nagyobb
verést kaptam
apám az utcán anyám a házban
kicsupált hajszálaimon csigák akadtak fenn

a munkanélküliség duzzadó ereje beszélt
a szüleim testéből nem kellettek sehova
a fogak a szájukból a szívükbe költöztek
harapásnyomok a csont belsejében
nem láttam de tudtam hogy
néznek utánunk a hangyák
és néhány mindig belefulladt
a könnyeimbe